

De Herrer vide meget vel, hvad Sandheden er, at vi aldrig nogen Sinde vilde have gennemført de vedtagne Forsvarslove. Hvis vi havde faaet Flertal for vore Anskuelse paa Valgdagen, vare disse Forsvarslove ikke blevne førte ud i Livet. Og det, som er oplyst i den Skrivelse, var kun de Planer, man i Ministeriet havde for det Tilfælde, at Lovene skulde føres ud i Livet, men det kunde kun blive Tilfældet under et andet Ministerium end det, Krabbe var Forsvarsminister i. Det vide de Herrer meget vel. Men de Herrer ere meget raadvilde for at søge Støtte for deres Standpunkt.

Den højtærede Konseilspræsident paa-beraabte sig særlig det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) og citerede en Udtalelse af ham i sin Tid: „Danmark vil derfor ikke kunne opnaa at betragtes som en virkelig neutral Stat, naar det ikke er i Besiddelse af en saadan militær Magt, som svarer til, hvad der efter Landets Evne og Forhold kan ydes uden Overbebyrdelse eller Svækkelse af dets nationale Liv, og som i alt Fald nogenlunde stemmer med, hvad der forholdsmæssigt er normalt for andre i det internationale Samfund deltagende Stater”. Den højtærede Konseilspræsident paa-beraaber sig det ærede Medlems Udtalelse, som han saa slutter sig til og siger: Deraf kan man se, at vi maa have et saadant Forsvarsvæsen som det, vi have faaet gennemført. Men naar den højtærede Konseilspræsident gør det ærede Medlem fra Højrup til Autoritet paa det Omraade, maa han ikke glemme, at det ærede Medlem stemte imod de Forsvarslove, hvis Motivering den højtærede Konseilspræsident vil søge i de Udtalelser, det ærede Medlem har fremsat. Det er altsaa en Kendsgerning, at det ærede Medlem fra Højrup ikke drager den Konsekvens af sine Udtalelser, som den højtærede nuværende Konseilspræsident har draget. Og vi kunne deraf slutte med Rette det modsatte af, hvad den højtærede Konseilspræsident har sluttet. Vi kunne drage den Slutning, at ud fra den Argumentation, som det ærede Medlem fra Højrup har anstillet, er det ikke nødvendigt at komme til det Resultat, at vi skulle gennemføre saa urimeligt dyre Forsvarsforanstaltninger som dem, der nu ere gennemførte.

Den højtærede Finansminister gjorde en Bemærkning om, at det var snart trivielt at tale om, hvorvidt det er de militære Udgifter eller de sociale Love eller Lønningslovene, der have fremkaldt det nuværende Underskud. Ja, det er ganske ørkesløst at diskutere derom af to Grunde. For det første af den Grund, som jeg alle-

rede tillod mig at fremsætte i forrige Rigsdagssamling, at Svaret allerede er givet i den Livsanskuelse, man nærer. Hvis man har den Opfattelse, at alt, hvad Militærvæsenet kræver, skal gives det, maa man sige, det er Lønningslovene og de sociale Love, der ere Skyld i Underskuddet, vi skulde have sparet dér. Men hvis man har den Anskuelse, at Militærvæsenet kommer sidst af de 3 Konkurrenter, maa man komme til det Resultat, at det var paa Militærvæsenet, man skulde have sparet. Dernæst er det ogsaa ørkesløst af den Grund, at til at fremkalde det faktisk eksisterende Underskud have alle Statens Udgifter bidraget, ogsaa de 3 ovenfor nævnte. Det følger af sig selv. Det er meningsløst at spørge, hvilke Udgifter der har fremkaldt det nuværende Underskud. Derimod er der Mening i at spørge saaledes: Kunde man ved Besparelser noget Sted have undgaaet det nuværende Underskud, og kan man ved Besparelser noget Sted undgaa enten helt eller i hvert Fald delvis de nye Skattepaalæg, som følge af det nu eksisterende Underskud? Det Spørgsmaal er der Mening i, og hvis vi opkaste det Spørgsmaal, er det ogsaa rimeligt at undersøge baade for de sociale Udgifters, for Lønningslovenes og for Militærudgifternes Vedkommende, om man kunde have sparet noget, eller om man i Fremtiden kan spare noget paa disse Omraader.

Hvad nu de sociale Udgifter angaar, udtalte den højtærede Finansminister — det findes Sp. 718 —, at han aldrig havde nævnt de sociale Udgifter uden samtidig paa det stærkeste at fremhæve, at disse Udgifter skulde man ikke indskrænke, at man tværtimod skulde opretholde dem og søge at udvikle dem videre, saa vidt vor Evne var dertil. Altsaa, af selve Regeringspartiets Finansminister siges det, baade at man ikke skal indskrænke de sociale Udgifter, men at man skal opretholde dem, og at man endogsaa skal udvikle dem. Dertil slutter jeg mig ganske, og derfor er altsaa for Finansministerens og mit Vedkommende Svaret givet paa det Spørgsmaal, om vi paa de sociale Udgifter enten kunde have sparet, saa at vi ikke vare komne til det nuværende Underskud, eller kunne spare i Fremtiden, saaledes at vi kunne undgaa de nye Skatter. Men jeg har trods denne skønne Enighed dog Lyst til at gøre et Par Bemærkninger om de sociale Udgifter, ogsaa fordi den højtærede Finansminister vel værger sig mod at lægge de sociale Udgifter for Had, men